

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. június 18. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2014. december 15. napján kihirdetett **3.B.3/2013/70.** számú ítéletének I. rendű, II. rendű és IV. rendű vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlottat az ellene

vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel I. fordulat] miatt és
4 rendbeli hivatali visszaélés büntette [1978. évi IV. törvény 225. §] miatt emelt vád alól

f e l m e n t i .

I. rendű vádlott cselekményeit

2 rendbeli hivatali visszaélés büntettének [Btk. 305. § b) pont] és

csalás büntettének [Btk. 373. § (1) bekezdés 1. fordulat, (4) bekezdés a) pont]

m i n ő s í t i .

I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését **1 (egy) év 6 (hat) hónapra** e n y h í t i .

A szabadságvesztés végrehajtását **3 (három) évi próbaidőre** f e l f ü g g e s z t i .

A közügyektől eltiltásra és a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezéseket **m e l l ő z i .**

I. rendű vádlott által 2010. december 8. napjától 2011. március 31. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti a kiszabott szabadságvesztés tartamába - annak végrehajtása elrendelése esetén - beszámítottnak, míg

a 2011. április 1. napjától 2011. október 26. napjáig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe - annak végrehajtása elrendelése esetén - akként rendeli beszámítani, hogy 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

II. rendű vádlott cselekményét **felbujtóként elkövetett** hivatali visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 225. § **2. fordulat]** m i n ő s í t i .

II. rendű vádlott büntetését **200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre** e n y h í t i .

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét **1.000.-(egyezer) forintban állapítja meg.**

Az így kiszabott összesen **200.000.-(kettőszázezer) forint** pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni akként, hogy egy napi tétel összegének a helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

IV. rendű vádlottat az ellene

vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 253. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt emelt vád alól

felmenti.

Az I. rendű és IV. rendű vádlottak által egyetemlegesen megfizetni rendelt **6.058.-(hatezer-ötvennyolc) forint** büntügyi költségre vonatkozó rendelkezést **me ll ő z i**, és az állam által viselendő büntügyi költség összegét **87.590.-(nyolcvanhétezer-ötszázkilencven) forintra f e l e m e l i.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I. rendű, II. rendű és IV. rendű vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a I. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásával kapcsolatos rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére vonatkozik.

A másodfokú bíróság ítélete ellen I. rendű és IV. rendű vádlottak vonatkozásában fellebbezésnek van helye, egyebekben fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlottat bűnösnek mondta ki

5 rb. hivatali visszaélés büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 305. § c) pontja],

hivatali vesztegetés elfogadásának büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 294. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés ac) pontja] és

folytatólagosan elkövetett csalás büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 373. § (1) bekezdés I. fordulata és a (2) bekezdés bc) pontja, az (5) bekezdés b) pontja, a 6. § (2) bekezdése].

Ezért az I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 5 év szabadságvesztésre, mint főbüntetésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte és a vele szemben 20.000,- forint összegre vagyonelkobzást rendelt el.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, és a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte az I. r. vádlott által 2010. december 8. napjától 2011. október 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

I. r. vádlottat az 1. rb. hivatali visszaélés büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 305. §], miatt emelt vád alól felmentette.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 225 §].

Ezért a II. r. vádlottat 8 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 évre felfüggesztette.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 253. § (1) és (2) bekezdése].

Ezért a IV. r. vádlottat 2 év börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 évre felfüggesztette.

Kötelezte az I. r. vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 30 napon belül fizessen meg kártérítés címén a Nemzeti Munkaügyi Hivatal magánfél részére 11.144.234,- forint tőkét, valamint annak a 2009. szeptember 1. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden késedelemmel érintett naptári félévre, az adott naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, az államnak 668.650,- forint le nem rótt eljárási illetéket, ezt meghaladóan a magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Figyelmeztette a magánfelet, hogy a Kecskeméti Városi Bíróság 2011. március 21. napján meghozott 18.Bny.211/2011/2. számú - a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.Bnf.179/2011/2. számú határozatával - 2011. április 13. napján jogerős határozatával az I. r. vádlott vagyonára elrendelt zár alá vételt fel kell oldani, ha a megállapított teljesítési idő lejártától számított 30 napon belül nem kér végrehajtást.

Rendelkezett az eljárás során bűnjelként lefoglalt és a Nemzeti Nyomozó Iroda Gazdaságvédelmi Főosztály Korruptió Bűnözés Elleni Osztály bűnjelnyilvántartásába T-7/2011. szám alatt bevételezett, az iratok között fellelhető 3-13. tételszám alatti bűnjelekről akként, hogy lefoglalásukat megszüntette azzal, hogy a 3-9. tételszám alatti bűnjelek az iratok részét képezik, míg a 10-13. tételszám alatti bűnjeleket az I. r. vádlott részére kiadni rendelte.

Az eljárás során bűnjelként lefoglalt és a Nemzeti Nyomozó Iroda Gazdaságvédelmi Főosztály Korruptió Bűnözés Elleni Osztály bűnjelnyilvántartásában T-86/2012/1-5. tételszám alatt szám alatt bevételezett, az iratok között fellelhető munkaügyi ellenőrzési iratok lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte a Nemzeti Munkaügyi Hivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Igazgatóság részére, a T-213/2012/1. tételszám alatti 2 darab CD-R lemez lefoglalását pedig azzal szüntette meg, hogy azok az iratok részét képezik.

Az eljárás során felmerült összesen 724.830,- forint bűnügyi költségből az I. és a II. r. vádlottakat egyetemlegesen 6.304,- forint, az I. és IV. r. vádlottakat egyetemlegesen 6.058,- forint, míg az I. r. vádlottat külön 630.936,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, a fennmaradó 81.532,- forint bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az I. r. vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából felmentés érdekében, valamint az I. r. vádlott védője enyhítés céljából is, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából felmentés végett, a IV. r. vádlott felmentés, a IV. r. vádlott védője pedig a tényállás megállapítása miatt a bűnösség, a tényállás és a bűnösség téves megállapítása miatt felmentés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.55/2015/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértésre, a tényállás kiegészítésére és a minősítésre, a II. és IV. r. vádlottak esetében az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvénykönyv alkalmazására, valamint a jogi indokolás kiegészítésére tett észrevételei mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és I. r. vádlott bűnösségének 2 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő hivatali visszaélés büntetében, 3 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő hivatali visszaélés büntetében, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés ac) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása büntetében, valamint I. r. vádlott bűnösségének, a Btk. 305. § c) pontja szerint minősülő és büntetendő hivatali visszaélés büntetében, IV. r. vádlott bűnösségének, a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés 3. fordulata szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetében való megállapítását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az I. r. vádlott felmentését, harmadlagosan - bűnösségének megállapítása esetén - a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során az I. r. vádlott védelemhez való joga sérült, amikor a 2014. december 1. napján az I. r. vádlott védője és helyettese is megbetegedett, amit telefonon jelentettek be, ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem halasztotta el a tárgyalást, hanem a II. vádlott védőjét jelölte ki helyettes védőként. Álláspontja szerint az I. és a II. r. vádlott vallomásai közötti érdek összeütközés miatt a II. r. vádlott védőjével szemben összeférhetlenségi ok áll fenn, ezért miután az egymással érdekellentétben lévő vádlottak védelmét ugyanaz a védő látta el, az ítélet hatályon kívül helyezése szükséges.

Ugyancsak eljárás szabálysértésként utalt arra, hogy a 2014. december 1. napján tartott tárgyalást követően a 2014. december 15. napján tartott tárgyalásra az I. r. vádlott védője nem kapott idézőt, mivel 2014. december 1. napján megtartott tárgyaláson minden jelenlét szövegben idézett az elsőfokú bíróság. A 2014. december 15. napján tartott tárgyaláson kötelező lett volna az I. r. vádlott vádlott védőjének a részvétele, így ez alkalommal az I. r. vádlott védelemhez való joga sérült. Az eljárás cselekményt álláspontja szerint szabályszerű idézés hiánya miatt meg kellett volna ismételni, vagy a tárgyalást elhalasztani, azonban erre nem került sor. Álláspontja szerint ezen abszolút eljárás szabálysértések miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

Sérlemte, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott bírósági tárgyalás során tett észrevételeit beismert vallomásként értékelte, miután az I. r. vádlott a bírósági szakban megtagadta a vallomástételét, azzal hogy a nyomozás során előadottakat fenntartotta, viszont észrevételeket tett és nem került figyelmeztetésre arra, hogy a bíróság az észrevételét vallomásként értékelheti, bizonyítékként használhatja fel, erre figyelemmel akként nem volt felhasználható.

A felmentésre irányuló fellebbezése kapcsán hivatkozott arra, hogy kötelezettségszegés, vagy hivatali helyzettől visszaélés nem történt, arra vonatkozó konkrét jogszabály, utasítás, ügyrend, stb. hiányában. Miután a munkaügyi ellenőrzés során az ügyfél előzetes értesítése nem minden esetben kizárt, kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az ellenőrzés negatív oldaláról közelítette meg a munkaügyi ellenőrzést, annak ellenére, hogy a munkaügyi ellenőrzésről szóló törvény szerint a munkaügyi ellenőrzés célja nem a hiba keresése, hanem a foglalkoztatásra vonatkozó szabályok betartásának ellenőrzése és ezek megszegése esetén szankció alkalmazása.

Az ellenőrzésről való előzetes értesítés indokoltsága az ellenőrzés tárgyától függ. A felügyelő az ellenőrzés során, annak jogszabályban nem rendezett részében a saját döntése szerint jár el és amennyiben úgy ítéli meg, hogy az eredményességhez a foglalkoztató képviselőjének a jelenléte szükséges, akkor előzetesen értesíti. Az I. r. vádlott azon esetekben, amikor nem volt ügygazda, a felettese utasítása szerint járt el. Amikor ügygazda volt, úgy nem veszélyeztette, illetve nem

hiúsította meg az ellenőrzés eredményességét. Álláspontja szerint a jogtalan előny, vagy hátrány a tényállás szempontjából nem került megfelelően felderítésre, miután nem tisztázott, hogy az ellenőrzött munkáltatóval szemben alkalmazhattak-e pénzbírságot vagy sem.

Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az I. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyvet, mert az I. r. vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályban volt büntető törvénykönyv kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz, mivel az ún. középértékes büntetés kiszabási rendelkezés nem volt hatályban, ez alapján enyhébb büntetés kiszabására lett volna lehetőség.

Hivatkozott arra is, hogy a törvényszék a polgári jogi igényt tévesen bírálta el érdemben, mivel annak összecszerúsége nem minden vonatkozásban kétségtelenül tisztázott. Miután az I. r. vádlott munkaviszonyát közös megegyezéssel szüntették meg, a közszolgálati jogviszonyára a köztisztviselők jogállásáról szóló törvény és a munka törvénykönyve alkalmazandó. A közös megegyezéssel történt megszüntetés esetén a sértettnek megfelelő határidőben kellett a munkaviszonnyal kapcsolatos igényeit bejelenteni, így jogosult volt a nyugdíjfolyósítótól visszaigényelni a befizetett járulékokat, ugyanakkor a járulékokra is kiterjesztette a jelen eljárásban a polgári jogi igényét, tehát kétszeresen követeli ugyanazt az összeget. Erre figyelemmel a polgári jogi igény érvényesítését álláspontja szerint egyéb törvényes útra kellett volna utasítani.

A II. r. vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta és a fellebbezési nyilvános ülésen azzal egyezően adta elő. Utalt arra, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy rögzítette azt a körülményt, hogy a vádbeli időszakban belső normaként kizárólag az 5/2006. (Mük.8.) OMMF utasítás volt hatályban, többször visszatérően hivatkozott a vádbeli időszakot követően keletkezett belső normák, így a 9/2009. (IV.15.) SZMM utasítás és azt módosító 22/2009. (IX.16.) SZMM utasítás ügyfél előzetes értesítésére vonatkozó szabályainak megsértésére, mint az OMMF hatósági rendjét megsértő cselekményekre.

Hivatkozott arra is, hogy ugyan az elsőfokú bíróság az ítélet 25. oldal 4. bekezdésében a II. r. vádlott vonatkozásában a titkos információgyűjtés eredményét kirekesztette a bizonyítékok köréből, azt annak ellenére bizonyítékként értékelte, illetve a II. r. vádlott terhére bűnösségét beismerő vallomásnak értékelte a tárgyaláson tett észrevételeit.

A IV. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta a IV. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezését. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott vonatkozásában helytelen tényállást állapított meg, ennek körében a titkos információgyűjtés anyagát bizonyítékként értékelte, pedig amennyiben a kihallgatási anyagok ténylegesen kirekesztésre kerültek volna a bizonyítékok köréből, úgy más következtetésre kellett volna jutnia.

Külön kiemelte, hogy a IV. r. vádlott az első kihallgatása során következetesen vallotta, hogy az I. r. vádlott tartott oktatást, tényként megjelölve annak időpontját. Ezen vallomása az eljárás során mindvégig következetes volt, így jogszabálysértés nem történt, bűncselekmény megállapítására nem kerülhet sor.

Álláspontja szerint tévesen hivatkozott arra a törvényszék, hogy az elrendelt vizsgálat alá tartozó munkaszerződések részben módosításra kerültek, mivel az iratokból megállapítható, hogy az ellenőrzés során nem történt változtatás a munkaszerződéseken, azok a vizsgálat tárgyát nem is képezték.

Az ítélet tábla az I. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezést részben és a IV. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezést ítélte alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése és a 349. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletnek a fellebbezésekkel érintett vádlottakra vonatkozó részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályok megtartásával, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

E körben nem osztotta az I. r. vádlott védőjének eljárási szabálysértésekre vonatkozó álláspontját.

A 2014. december 1. napján tartott tárgyaláson az I. r. vádlott részére történt helyettes védő kijelölése folytán az I. és a II. r. vádlottak védelmében ugyanaz a védő járt el. Az I. és a II. r. vádlott vallomásai között azonban olyan lényeges ellentmondás nem volt, amely annak megállapítását alapozta volna meg, hogy érdekellentét van közöttük, s ezért a Be. 44. § (4) bekezdésében meghatározott eljárási akadály nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság a 2014. december 1. napján az I. r. vádlott védelmében eljáró kijelölt helyettes védőt szóban idézte a 2014. december 15. napjára - a határozat meghozatalára és kihirdetésére - kitűzött tárgyalási napra, amely idézés szabályszerű volt, s így a Be. 322. § (2) bekezdése értelmében a határozathirdetésnek eljárási akadály nem volt.

Megjegyzni az ítéletábrát, hogy amennyiben a határozat kihirdetése egyébként szabálytalan lett volna, úgy az is csak olyan relatív eljárási szabálysértést valósított volna meg, amely a már meghozott határozat törvényességét nem érinti.

Ugyanakkor eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlott utolsó szó jogán való felszólalását követően az ügyész viszonzálással élt.

A Be. 318. § (1) bekezdése alapján a perbeszéd és a felszólalások után, azok sorrendjében viszonzálásoknak van helye. A viszonzálásra további viszonzás adható, utoljára a védő, illetőleg a vádlott szólhat.

A Be. 319. §-a alapján pedig az ügydöntő határozat meghozatala előtt az utolsó szó joga a vádlottat illeti.

Mindezekből következően ügyészi viszonzásnak kizárólag a a vádlottnak az utolsó szó jogán való felszólalását megelőzően van helye, amely után lehetőséget kell még biztosítani a védő és a vádlott felszólalásának. Az elsőfokú bíróság általi szabálysértés azonban lényegtelen súlyú eljárási szabálysértés volt.

Ugyancsak eljárási szabály sértett az elsőfokú bíróság, amikor nem tisztázta az I. r. vádlott esetében, hogy a felmentő rendelkezés jogerőre emelkedett-e. Az ítélet kihirdetésekor az I. r. vádlott nyilatkozott, majd később írásban védője jelentett be fellebbezést, amelyből nem lehetett megállapítani, hogy a felmentő rendelkezést tudomásul vett-e. Tekintettel arra, hogy az ügyész tudomásul vette a felmentő rendelkezést, ezért a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség indítványának megfelelően a Szegedi Ítéletábrát a felülbírálat terjedelmének pontosítása érdekében felhívta az I. r. vádlott védőjét fellebbezésének kiegészítése iránt. Az I. r. vádlott védője nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezés jogerőre emelkedett.

A Be. 117. § (2) bekezdése szerint a terheltet a kihallgatásának megkezdésekor figyelmeztetni kell arra, hogy nem köteles vallomást tenni, a vallomástételt, illetve az egyes kérdésekre történő válaszadást a kihallgatás folyamán bármikor megtagadhatja, de bármikor dönthet úgy, hogy vallomást tesz, akkor is, ha korábban a vallomástételt megtagadta. Figyelmeztetni kell arra is, hogy

amit mond, illetve rendelkezésre bocsát, *bizonyítékként felhasználható*. A figyelmeztetést, valamint a terheltnek a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell venni.

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat az elsőfokú bírósági eljárásban a 2013. április 19. napján tartott tárgyaláson a fentiekre figyelmeztette (14. számú elsőfokú jegyzőkönyv 2. oldal, hatodik bekezdés). Így az észrevételi jog körében *mondottakat* törvényesen beszerzett bizonyítékként vette figyelembe, s ezért az ítéletábra nem osztotta az ezzel ellentétes védelmi álláspontot sem.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési kötelezettségének a vád keretei között eleget tett. Az ügyész nem indítványozott a vádlottak terhére irányuló további bizonyítást, így ennek felvételre az elsőfokú bíróság nem volt köteles, sőt, erre irányuló ügyészi indítvány nélkül, a vádlott terhére szóló bizonyítás felvétele megsértette volna a Be. 1. §-ában írt feladatmegoszlás elvét, amely egyben az Alkotmánybíróság 14/2002. (III.20.) számú határozatából és a Kúria 1/2007-es BK véleményéből levezethetően sértette volna a tisztességes eljárás elvét is.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének eleget téve értékelte, amely iratszerű és logikus volt, s ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések nem vezethettek eredményre. Vonatkozik ez a titkos információgyűjtés során beszerzett bizonyítékok értékelésére is.

A védelem vitatta a titkos információgyűjtés során beszerzett adatok törvényes bizonyítékként való elfogadhatóságát, amit az ítéletábra nem osztott. A nyomozati iratok 1. kötet 379-381. lapszámai alatt lévő Nemzetbiztonsági Hivatal tájékoztatása alapján ugyanis megállapítható volt, hogy a titkos információgyűjtés elrendelését kérő ORFK Nemzeti Nyomozó Iroda 2009. szeptember 9. napján kapta meg a szűrést követő *végleges* anyagot; 92 telefonbeszélgetés mintegy 2 óra 44 percnyi hanganyagát, amely leírva 511 oldalt tett ki. Kétségtelen, hogy ezen anyag elemzését ekkor már elkezdhetette, azonban a feljelentés megtételéről csak a minősítések végleges feloldásáról való értesülését, 2009. szeptember 24. napját követően intézkedhetett. Mindezekhez képest a nyomozás 2009. október 15. napján történt elrendelését (nyomozati iratok 1. kötet 65. oldal) megelőző feljelentés megtételéig nem telt el olyan hosszú idő, amely alapján törvénysértést, vagyis azt kellene megállapítani, hogy a haladéktalanság Be. 206/A.§ (4) bekezdés b) pontjában megfogalmazott követelménye sérült. Ezért a másodfokú bíróság a védői indítványtól eltérően nem rekesztette ki a bizonyítékok közül a titkos információgyűjtés során beszerzett bizonyítékokat.

Az elsőfokú bíróság a vád keretei között maradv a tényállást az általa elfogadott bizonyítékok alapján állapította meg.

A másodfokú bíróság ugyanakkor az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

A magánfél a polgári jogi igényét 2011. március 16. napján terjesztette elő (nyomozati iratok 5. kötet 2739. oldal).

Az I. r. vádlottal szemben közokirat-hamisítás büntette miatt indult nyomozást a Kecskeméti Rendőrkapitányság a 2009. december 8. napján kelt 4846/2009. számú határozatával elévülés miatt megszüntette.

Az elsőfokú ítélet 14. oldal 2. bekezdésében, 15. oldal 1. és 4. bekezdésében, 16. oldal 1. bekezdésében, 17. oldal 8. bekezdésében, 19. oldal 1. és 7. bekezdésében rögzített tényállásból a „hivatali helyzettől visszaélés” a „jogtalan előny biztosítására irányuló célzat”, a „szándékos tévedésbe ejtés” és a „jogtalan haszonszerzési cél” megállapítására, a 20.000,- forintnak az I. r. vádlott működésével kapcsolatos és jogtalan jellegére vonatkozó jogi következtetéseket, amelyek nem történeti tények, ezért a tényállásban nem szerepelhetnek - mellőzte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ezzel együtt képezte a felülbírálat alapját.

I. r. és IV. r. vádlottak bűnösségére levont következtetés azonban csak részben volt helyes.

A vádirati tényállással megegyező ítéleti tényállás 2., 4., 6. és 7. pontjában írt cselekmények ugyanis az alábbiak miatt nem bűncselekmények.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Főügyészség 6.B.1910/2011. számú vádiratának 2., 4. és 7. pontjával összefüggésben I. r. vádlottat 3 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 225. §-a szerinti hivatali visszaélés büntetével vádolta.

E szerint az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél.

A fenti bűncselekménynek három, egymással alternatív viszonyban álló elkövetési magatartása van. A *kötelességszegés* körében kiemелendő, hogy a hivatalos személy kötelességét a rá vonatkozó szabályok összessége határozza meg. Bármilyen előírás megszegése megvalósíthatja a bűncselekményt, amennyiben az egyéb tényállási elemek is megállapíthatóak. A jogszabályok az állami szervek közötti feladatokat azok hatáskörének meghatározásával osztják szét. Az adott állami szervben belül a hivatalos személyek hatáskörét beosztásuk, szervezeti és működési szabályzat, ügyviteli, felettesi utasítások parancsok határozzák meg. Akár a szervezetre, akár az adott hivatalos személyre vonatkozó feladatmeghatározás megszegése *hatásköri túllépés*. A hivatalos személy olyan ügyben jár el, olyan intézkedéseket tesz, amelyeket a rá vonatkozó előírások szerint nem tehetne meg.

A *hivatali helyzettől való egyébkénti visszaélés* a hivatalos személy részéről megvalósítható legáltalánosabb elkövetési magatartás, amely a rendeltetésétől eltérő joggyakorlást jelenti.

Formailag rendben lévőnek látszik a hivatalos személy joggyakorlása, de az részéről mégis joggal való visszaélést valósít meg.

A hivatali visszaélés célzatos bűncselekmény, az elkövetési magatartásnak, jogtalan hátrány okozására, vagy jogtalan előny szerzésére kell irányulnia. A jogtalan előny a cselekmény után, akár az elkövetőnél, akár másnál megjelenő kedvezőbb helyzet a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben. A cselekmény csak szándékosan követhető el, sőt a célzatra figyelemmel csak egyenes szándékkal.

Az elkövetéskor hatályos a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 89. § (1) bekezdése (Ket.) alapján a helyszíni ellenőrzést a hatóság ügyintézője, a hatóság által kirendelt szakértő, illetve jogszabály alapján erre felhatalmazott más személy végezhet, aki ellenőrzési jogosultságát az ellenőrzés során - a 90. § (4) bekezdésében foglalt kivétellel - köteles igazolni.

A 90. § (1) bekezdése alapján az ügyfelet a helyszíni ellenőrzésről - a (2) - (4) bekezdésben foglalt kivétellel - **előzetesen értesíteni kell**.

A (2) bekezdés alapján, ha az előzetes értesítés az ellenőrzés eredményességét veszélyeztetné, az ügyfelet az ellenőrzésről a megkezdésekor szóban kell tájékoztatni. E rendelkezés megfelelően irányadó akkor is, ha az ellenőrzés előzetesen nem ismert ügyfeleket érint.

A (3) bekezdés alapján amennyiben az ellenőrzés megkezdése előtti tájékoztatás veszélyeztetné az ellenőrzés eredményességét, a hatóság az ellenőrzés befejezésekor tájékoztatja az ügyfelet az ellenőrzés lefolytatásáról és annak megállapításairól.

A (4) bekezdés szerint mellőzhető az ellenőrzésről történő tájékoztatás, ha a helyszíni ellenőrzés az ügyfél közreműködése nélkül külső vizsgálattal (szemrevételezéssel, méréssel, stb.) elvégezhető.

Az ugyancsak az elkövetéskor hatályban volt 5/2006. (MÜK 8.) OMMF utasítás 39. pontja értelmében a munkaügyi felügyelő a munkaügyi ellenőrzésről szóló törvényben foglaltak alapján önállóan látja el a feladatát, és a 42. pontja alapján a Ket. szabályai szerint jár el.

A fentiek értelmében a munkaügyi felügyelő önálló diszkrecionális joga eldönteni, hogy az egyébként főszabályként alkalmazandó előzetes tájékoztatás veszélyeztetné-e az ellenőrzés eredményességét. Ezért azokban az esetekben (a tényállás 1. és 3. pontjaiban), amikor nem a konkrét ügyben eljáró munkaügyi felügyelő, hanem az I. r., illetve a II. r. vádlott intézkedett az előzetes értesítésről, akkor az ügyben eljáró felügyelők e kérdésben való önálló döntési jogkörét, vagyis a hatáskörét elvonták, azért, hogy az értesítetteket az ellenőrzésükről tájékoztassák, és ezáltal olyan kedvezőbb helyzetbe hozzák őket, amely jogellenes. Ebben a két esetben ezért megvalósult a hivatali visszaélés büntette.

A tényállás 4. és 7. pontjában írt esetekben az ügyben konkrétan eljáró munkaügyi felügyelő ugyanakkor I. r. vádlott volt, aki dönthetett az előzetes értesítés kérdésében.

Az ellenőrzés ezekben az esetekben pedig nem olyan körülményekre, kérdésekre terjedt ki, amikor az előzetes értesítés veszélyeztetette volna az ellenőrzést, így pl. nem illegális munkavégzés (ún. feketemunka) volt, ahol egy előzetes értesítés nyilvánvalóan veszélyeztetette volna az ellenőrzés eredményességét, hanem különböző munkaügyi dokumentumokra terjedt ki a vizsgálat. Erre nézve pedig az előzetes tájékoztatásra joga [sőt, a Ket. 90. § (1) bekezdése értelmében kötelessége] volt az I. r. vádlottnak, azzal szabályt nem sértett, és ezáltal nem is élt vissza társadalmi rendeltetésével ellentétesen a hivatali helyzetével.

Az elsőfokú bíróság azonban e vonatkozásban nem vizsgálta a Ket. vonatkozó fenti szabályát, és tévesen helyezkedett az OMMF utasításra hivatkozással arra az álláspontra, hogy nem lehetett előzetesen értesíteni az ellenőrzés alá vont foglalkoztatókat. Ez pedig a 7. tényállási pontban két gazdasági társaságot, a (1. sz. gazdasági társaság neve)-t és a (2. sz. gazdasági társaság neve)-t is érintette.

A tényállás 2. pontját illetően nem az előzetes értesítés, hanem a szakmai tanácsadás képezte a megítélendő terhelti cselekményt.

Az I. r. vádlott az OMMF munkaügyi felügyelője volt, és ezáltal ismerte a munkaügyi szabályokat. Az ítéletábra álláspontja szerint, amikor egy foglalkoztató azzal fordul egy a munkaügyi szabályokat ismerő, foglalkozása szerint munkaügyi felügyelőhöz, hogy adjon szakmai segítséget a szabályos működéshez, ahhoz, hogy a foglalkoztatásra vonatkozó munkaügyi szabályokat betartsa, és a felkért személy a kérésnek eleget téve tájékoztatja erről, akkor a tevékenysége, a szakmai tanácsadás semmiképpen nem értékelhető jogellenes tevékenységnek. Az elkövetéskor hatályban volt munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény (Met.) 6. § (1) bekezdés a) pontja feljogosítja a munkaügyi felügyelőket, hogy felhívják a foglalkoztatót a szabálytalanság meghatározott időn belül történő megszüntetésére. Ebből következően nem kizárólag a bírságoláson keresztül lehet a munkaügyi felügyelőknek a szabályos működést elérni, hanem a szabálytalanságok

megjelölése mellett, nyilvánvalóan azok - határidőn belüli - kiküszöböléséhez is segítséget adhatnak akként, hogy tájékoztatják a foglalkoztatót a kiküszöbölés módjáról.

A szakmai szabályokat ismerő I. r. vádlottnak a foglalkoztatók részére történt szakmai tanácsadása ezért semmiképpen nem minősíthető olyan cselekménynek, amely révén jogtalan előnyt célzott volna a magatartása, minthogy a szabályos működés nem lehet jogtalan előnyös helyzet.

A tényállás 6. pontjában is lényegében ugyanez a helyzet valósult meg azzal, hogy ezen esetben 20.000,- forintot kapott is a szakmai tanácsadásért az I. r. vádlott.

Ezen magatartását a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Főügyészség az 1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdése szerint minősülő és a (3) bekezdés 1. tétel I. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés büntettének, míg az elsőfokú bíróság a 2012. C. törvény (Btk.) 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés ac) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása büntettének minősítette.

Vesztegetést követ el az 1978. évi IV. törvény 250. § (1) bekezdése alapján az a hivatalos személy, aki a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy a jogtalan előnyt, vagy ennek ígértét elfogadja, illetve a jogtalan előny kérőjével, vagy elfogadójával egyetért, illetve a 253. § (1) bekezdése szerint az a hivatalos személy aki hivatalos személy működésével kapcsolatban, neki vagy reá tekintettel másnak jogtalan előnyt ad, vagy ígér.

Az előnynek a hivatalos személy *működésével kapcsolatban* kell állnia és alkalmasnak kell lennie a működés befolyásolására. Működés alatt általánosságban a jogszerű hivatali tevékenységi kört kell érteni, amelyben a hivatalos személy maga fejt ki ügyintézői tevékenységét, ebbe beleértve az ügyintézésre való utasítás adását is.

A befolyásolásra törekvés révén az elkövető megpróbál a hivatalos személy döntése hozatalába olyan motívumokat is belevinni, amelyek az ügy érdemét illetően irrelevánsak. Az előny és a hivatalos személy működése közötti kapcsolat egyértelmű, ha valamilyen aktuális tevékenységhez kötődik, vagyis akkor részesül a hivatalos személy az előnyben, amikor az előny adójának az ügyében éppen eljár, vagy a megindítandó ügyében várhatóan el fog járni (BJD 6018., BH 1998.414.), illetve akkor is, amikor hivatalos személy és az elkövető között az előbbi beosztása folytán állandó hivatalos kapcsolat létezik. Ha az előny adásakor, illetve ígérésekor sem folyamatban, sem kilátásban nincs olyan ügy a hivatalos személynél, amelyhez az előny adójának bármilyen érdeke kötődne, akkor az alkalmatlan a befolyásolásra (nincs miben befolyásolni) és a célzatosság mint törvényi tényállási elem nem állapítható meg.

Ez alapján azt állapította meg az ítéletábra, hogy az előny, a 20.000,- forint nem állt kapcsolatban I. r. vádlott működésével. A (3. sz. gazdasági társaság neve)-nél 2008. és 2009. évben volt 1-1 munkaügyi ellenőrzés, azonban egyik esetben sem az I. r. vádlott járt el munkaügyi felügyelőként, amelyből megállapítható, hogy az előny nem az I. r. vádlott által befejezett üggyhöz kapcsolódott. De nem is egy folyamatban lévő, vagy várhatóan nála folyamatban lévő olyan ügyre vonatkozott, amelyben I. r. vádlott ügyintézőként eljár, vagy eljárhatott volna, minthogy ilyen eljárás nem volt folyamatban, és nem is volt feltétlenül várható, hiszen maga az ellenőrzés sem feltétlen, miként az is teljesen esetleges, hogy ha lesz is valamikor ellenőrzés, azt éppen I. r. vádlott fogja lefolytatni. Vagyis nem állapítható meg egy olyan állandó hivatalos kapcsolat, amely megteremtené az előnynek a hivatalos működéssel kapcsolatos jellegére következtetést. Ezért nem valósult meg vesztegetés, és a tényállás 2. pontját érintően kifejtettek alapján (amely szerint a szabályos működésre törekvést nem lehet jogtalan előny célzatának értékelni) még csak hivatali visszaélés sem.

A (4. sz. gazdasági társaság neve) nevében a 20.000,- forintról kiállított CK8EA4801968 sorozatszámú készpénzfizetési számla ugyan hamis volt, de arra vonatkozó megállapítást a vádirat

nem tartalmazott, hogy azt felhasználták volna, így magánokirat-hamisítás, de egyéb bűncselekmény megvalósulását sem lehet megállapítani (miként erre vonatkozóan bizonyítást sem lehetett felvenni a vádhoz kötöttség miatt).

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádirat tényállásában és az azzal azonos első fokú ítéleti tényállás 2., 4., 6. és 7. pontjában írtak a fentiek miatt nem értékelhetőek bűncselekménynek. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem volt és a másodfokú bíróság sincs abban az eljárásjogi helyzetben, hogy e vonatkozásban bűnösséget megállapító tényállást állapítson meg, és ezért az ezen tényállási pontokban érintett I. r. vádlottat az ellene 4 rendbeli hivatali visszaélés büntette [1978. évi IV. törvény 225. § - 2., 4. és 7. tényállási pontok, az utóbbi esetben 2 foglalkoztatót érintve -], míg IV. r. vádlottat az ellene vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény 253. § (1) bekezdés, (2) bekezdés - 6. tényállási pont -] miatt emelt vád alól - mert a cselekmény nem bűncselekmény - a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulata és a Be. 331. § (1) bekezdés alapján felmentette.

Az elsőfokú ítéleti tényállás 1. és 3. pontjában írt cselekmények tekintetében helyes volt a bűnösség megállapítása azzal, hogy a hivatali visszaélés hatáskörelvonással valósult meg, mivel az adott ügyben eljáró munkaügyi felügyelő hatáskörébe tartozik annak a kérdésnek az eldöntése, hogy lehet-e értesíteni a foglalkoztatót az ellenőrzés megkezdése előtt vagy sem. Így amikor az I. r. vádlott az ügyben eljárni és dönteni jogosult munkaügyi felügyelő jogkörét elvonva előzetesen értesítette a foglalkoztatót a várható ellenőrzésről, akkor egy jogtalan előny (az ellenőrzésről való előzetes tudomás) biztosítása végett elvonta az arra jogosult hatáskörét. II.r. vádlott pedig azzal a cselekvőségével, hogy I.r. vádlottat erre rábírta, a hivatali visszaélést felbujtóként [1978. évi IV. törvény 21. § (1) bek.] követte el.

A tényállás 8. pontjában körülírt csalási cselekményt az elsőfokú bíróság részben tévesen minősítette folytatólagosan és üzletszerűen elkövetettnek.

Figyelemmel arra, hogy megvalósítja a csalás törvényi tényállását, aki hamis felsőfokú oktatási intézmény oklevelének bemutatása révén, felsőfokú iskolai végzettséghez kötött új munkakörében az eredeti képesítéséhez viszonyítottan magasabb javadalmazásra tesz szert, azonban nincs helye a folytatólagos, vagy üzletszerű minősítésnek, ha az egyetlen alkalommal tévedésbe ejtett sértett vagyoni jogi rendelkezései folytán a kár halmozódó jelleggel, folyamatosan növekedve keletkezik (IH2010.1.), minthogy ezen jogi kategóriák több bűncselekmény elkövetését feltételezik.

A Btk. 12. § (2) bekezdése szerint ugyanis folytatólagosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközökben többször követ el. Ehhez hasonlóan a bűncselekmények ismétlődése - figyelemmel a Btk. 137. § 9. pontjára - az üzletszerűségnek is feltétele, azt egyetlen bűnelkövetés nem alapozza meg. Ezért - mivel az I. r. vádlott terhére egyetlen elkövetési magatartás (tévedésbe ejtés) megvalósítása volt csak róható, a részcselekmények a bűncselekmény valamennyi tényállási elemével külön-külön nem rendelkeztek - az ítéletábra nem látott jogi lehetőséget a folytatólagosság, vagy üzletszerűség megállapítására. Így a bűncselekményt az enyhébben minősülő, Btk. 373. § (1) bekezdés 1. fordulataba ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő csalás büntettének minősítette.

A Btk. 459. § (6) bekezdés c) pontja alapján az I. r. vádlott a cselekményt jelentős értékre követte el, amelyre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott és amelyet az ítéletábra ezúton pótol.

Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján vizsgálni kellett az alkalmazandó büntető törvényt arra tekintettel, hogy az elbíráláskor már más büntetőtörvény, a 2012. évi C. törvény (Btk.) a hatályos. A Btk. feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos - az elsőfokú bíróság által helyesen figyelembe vett - kedvezőbb rendelkezése mellett tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott esetében mindkét jogszabály a büntetés kiszabása körében a középérték irányadó alkalmazását írja elő, mivel az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény nem tartalmazta az ún. középértékes büntetés kiszabási rendelkezést. Arra azonban helyesen tett megállapítást, hogy mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos törvény szerint a büntetési tételek azonosak. Mindezekkel együtt is, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésre figyelemmel az ítéletábra az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazta az I. r. vádlott esetén. A II. r. vádlott vonatkozásában ugyanakkor, tekintettel arra, hogy vele szemben nem szabadságvesztést, hanem pénzbüntetést szabott ki, amely esetben az elbíráláskori büntető törvény nem teremt kedvezőbb elbírálást - miután annak 50.§ (3) bekezdése szerint a pénzbüntetés egy napi tételének összegét legalább ezer, legfeljebb ötszázezer forintban, míg az elkövetéskori törvény 52. § (2) bekezdése alapján legalább száz, legfeljebb hússzezer forintban kell meghatározni - ezért, esetében az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.

A bűnösségi körülmények vizsgálata során mindössze annyival helyesbítette az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bűnösségi körülményeket, hogy az I. r. vádlott esetében mellőzte a csalás eltérő minősítésére tekintettel a folytatólagosan történt elkövetés súlyosítóként való értékelését.

Az I. r. vádlott részbeni felmentése és a csalás eltérő minősítése miatt az alkalmazandó büntetési tételkeret 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, azonban a jelentős időmúlásra is tekintettel az ítéletábra ehhez képest 1 év 6 hónapra enyhítette az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését. Lehetőséget látott a büntetési célok elérése érdekében az I. r. vádlott személyi körülményeire figyelemmel a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztésére is a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján, a Btk. 85. § (2) bekezdésben foglaltak szerint meghatározott 3 évi próbaidőre.

Erre figyelemmel mellőzte az ítéletábra - törvényi feltétel hiányában - a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést, ugyanis a Btk. 61. § (1) bekezdése alapján a közügyek gyakorlásától azt kell eltiltani, akit szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték.

Ugyancsak mellőzte az első fokú ítéleti tényállás 6. pontjához kapcsolódó felmentő rendelkezésre tekintettel a vagyonek kobzásra vonatkozó rendelkezést is.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság I. r. vádlott vonatkozásában tévesen, az előzetes letartóztatásra vonatkozó szabályok szerint számította be a szabadságvesztésbe a házi őrizetben töltött időt, ezért azt a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően akként tekintette beszámítottak, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A másodfokú bíróság úgy találta, hogy a II. r. vádlott esetében a bűnösségi körülményekre és a terhére megállapított bűncselekmény jellegére tekintettel, illetve azokhoz képest a szabadságvesztés büntetés - míg annak végrehajtása felfüggesztése mellett is - aránytalanul hátrányos jogkövetkezmény, ezért az 1978. évi IV. törvény 87.§ (2) bekezdés e) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazása mellett, más jellegű büntetés, pénzbüntetés alkalmazásával is elérhetőek a generális és speciális preventív célok. Ezért őt az 1978. évi IV. törvény 51. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt pénzbüntetésre ítélte.

Ennek során a pénzbüntetés napi tételeinek számát a II. r. vádlott által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlyához, társadalomra veszélyességéhez, míg a pénzbüntetés egy napi tételének összegét a II. r. vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz mérten állapította meg. Az így kiszabott pénzbüntetést meg nem fizetése esetén az 1978. évi IV. törvény 52. § alapján fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni akként, hogy egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a polgári jogi igény tekintetében, ugyanis a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés az a bűncselekménnyel okozott - bruttó - kár, amelynek a megtérítésére kell kötelezni a károkozót, és így nem bír jelentőséggel az, hogy mással szemben esetleges megtérítési igénnyel léphet fel a magánfél. Így e körben nem osztotta az I. r. vádlott védőjének álláspontját.

Az I. és a IV. r. vádlottak felmentésére tekintettel az általuk egyetemlegesen megfizetni rendelt bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést az ítélet tábla mellőzte és a Be. 339. § (1) bekezdésére figyelemmel az állam által viselendő bűnügyi költség összegét ezen összeggel felemelte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt annak helyessége folytán a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásával kapcsolatos rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére vonatkozik.

A másodfokú bíróság ítélete ellen I. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján fellebbezésnek van helye, egyebekben az ítélet ellen a fellebbezés a Be. 386. §-a alapján kizárt.

Szeged, 2015. június 25. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet
a tanács tagja helyett
Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.148/2015/10. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.3/2013/70. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része II. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2015. június 25. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

